

'Στόν Σιμόπουλο μαντζούνι, και σταυρούς 'στόν Καρατσόλη, τόν χρυσό γραμματικό του, που σι τούτον τρέχουν όλοι.

Δρό πυρούς 'στόν Κορδονιδη, τής φωτιζας τόν παλληκάρη, ν' άνταποκριθῆ μ' έκείνους, όπου κἀθονται 'στόν 'Αρη.

'Στόν γενναίον Λεωνίδα
Σπαρτιατικὴν ἀσπίδα,
νὰ τὴν δείχνῃ και νὰ λέῃ 'στούς 'δικούς του Βουλευτάς
τὸ κἀν τὰς κἀν ἐπὶ τὰς.

Λίγο λάδι τῆς μουρούνας 'στόν ἰσχνὸν τὸν Καραπάνο
και 'ψηλότερος νὰ γίνῃ νὰ πατήσῃ καθε νάνο.

'Στόν Ζαήμεν, που τὸν λέγουν 'Αρποκράτην τῆς σιγῆς,
πάντοτ' εὐσημα νὰ πέρνῃ σάφρονος διαγωγῆς.

Μιὰ ρεπούμπλικα 'στόν Ράλλη, θάρρος, σθένος, και λοιπά,
και κουράγιο 'στόν Μπουφιδη τὴν κουδουνα νὰ κτυπῆ.

Εἰς τὸν Νίκο τὸν Λεβιδη
μία γλώσσα σὰν φαλλιδι
νὰ τοὺς πικρὴν ριπιτιδι.

'Στόν Φωκίονα τὸν Νίγηρ, πουὶνε γινῶσι κί' ἔξυπνάδα,
καρμελίαις τῆς ἀλτίας γιὰ τὴν τόσην του βραχνάδα.

Εἰς τὸν Ζάππα νὰ γυρίσῃ σὰν και πρῶτα 'στοὺς Δοβλέτι,
κί' 'Γπουργεῖο 'στόν Κερτάλη νὰ μὲς κἀνῃ και ρουσαφέτι.

'Στόν Σταυρόπουλο ν' ἀνάθῃ μίσα 'στὴ Βουλή γκαγκίνι,
που νὰ τρέχουν πυροσβέστιας και μὲ τρούμπαις νὰ μὴ σβύνῃ.

Χίλιας τρεῖς ἐπιστολῆσις τοῦ κυρίου Μπακοπούλου
ἔως ὅτου ν' ἀποκτήσῃ και τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου.

'Στόν Παξῶν τὸν Βελλανίτην, που 'μιλεῖ πολὺ σωστά,
τοῦ παπποῦ τοῦ Κορδονιδη νὰ χῆρ πάντα τὰ πιστά.

'Στόν σφιγγάντα τὸν Δρακούμη, που τὸν λένε Στεφανῆ,
ὅσο πέρνει ρητορεία, πρὸ παντός ὑπομονή.

'Στόν Σκουζὶ καρμελίταις πρὸς τοὺς φίλους νὰ μοιράζῃ
νὰ τῆς τρῶν γιὰ πασοκτίμπο σὰν τοὺς τρῶν τὸ μαράζι.

'Στόν 'Αντώνη Μομφεράτο μία σκουφία γιὰ τὸ σπῆτι,
και φαλλιδια γιὰ τὰ νύγνα τοῦ κυρίου Φλογαίτη.

Δύναμι 'στόν Τσαμαγκιδη και βαστάζο δυνατὸ
σὰν δὲν ἔχουν ἀπαρτία νὰ τὸν τρέχῃ σηκατό.

Εἰς τὸν Ρέπουλη τὸν φίλο, πρῶτον μίσα 'στοὺς γραφιάδες,
νὰ δοξάσῃ τὸ Κρανιδι κί' ὅλους τοὺς καλαμαράδες.

Τοῦ Σιφνιῶ Προβελεγγίου τῆς Βουλαις νὰ φασκελώσῃ
κί' ἀγκλιζῶντας τῆς Μούσαις τὸν Φωκὰ του νὰ τελειώσῃ.

'Στόν λεβέντι Τσιριμῶκο νὰ τοῦ φύγουν τὰ σικλετῖα
και νὰ βγάλῃ δίχως κύρος πολυβούλιττα χοτζέττα.

Εὐγε 'στόν Κυριαζῆ, που τοὺς ἔστρωσε πετσίττα,
και τοὺς τῆπα νίτα σκέτα.

Εἰς τὸν Βουρτσο μάνι μάνι νάμπῃ μίσα 'στοὺς βαπόρι
νὰ λθῆ γιὰ τὴν ἀπαρτία μίσα ἀπὸ τὸ Σηροχωρῖ.

'Στόν Μπασιὰ και Καλαμπάκα νὰ μὴ γάνουν τὸν καιρὸν
και νὰ σπύσουν μὲ τὸ πρῶτον γιὰ νὰ δώσουν τὸ παρῶν.

'Στόν σοφὸ τὸν Εὐταξία συναξάρι κί' ὀκτώηχι,
κί' ἂν ὁ Στάτης δουργεῖν, μὰ θ' ἀλλάξῃ πάλ' ἡ τύχη.

Εἰς τὸν Ζίγγελη μὴ κοῦκλα και νὰ μὴν ἀνησυχῇ,
και 'στόν Κώστα τὸν Πλατούσσα τοῦ νανοῦ του τὴν εὐχὴ.

'Στόν 'Αλίκο Κασσαβίτη δύο διδυμα παιδιὰ
κί' ὅσοι πικάνονται μαζὶ του νὰ μὴ βγάλουν ταμουδιά.

Εἰς τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη νὰ κουρέτα κί' 'Ελελεῦ,
νάναι πάντα σεβνταλῆς,
κί' ἂν ὡς Πρόεδρος Βουλῆς
δεκατρεῖς ἐπῆρε ψήφους, οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ.

'Στόν Γκριζώτη τῆς Χαλκιδος μὴ χρυσῆ φουσταναλέαρχ
και μίσα φέσα νὰ τοῦ λένε «τέζα τοῦλα τῆ φεσάρα.»

Δρό ραβδίς 'στόν 'Αλεξάκη σ' ὅλους νὰ τραβῆ σταλιόρα,
ὅμως τόπος δὲν μοῦ μένει γιὰ νὰ δώσω κί' ἄλλα δῶρα.

Ἡ Δόξα πρὸ τοῦ τάφου τοῦ Γύζη τοῦ Ζωγράφου.

'Ἡ Δόξα που 'ζωγράφῃς σὲ χρόνια ντροπισμαμένα
ζωντανέσι σὰν κύτταξε τὰ μάτια του σβυσμένα,
και τὰ μαλλιά της λύνοντας πίσω κί' ἔμπρὸς τὰ ρίχνει,
και μὲ πικρὸ χαμόγελο τὸν τάφο του μὲς δείχνει.

Και καρπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῆς ὑπὲρ τὸν 'Εργατῶν λαμπροτάτης ἀγορῆς
μνημονεῖται 'στοὺς φύλλον του 'Ρωμηοῦ μετὰ χαρῆς.
Κρίμα κρίμα που δὲν πῆγε νὰ τὴν δῆ κί' ὁ Φασουλῆς,
ὄραϊότης τὴν ἐκόσμη, χάρις, τάξις ἐντελής,
κί' ἡ κυρία τοῦ Ζλατάνου μίση πάντων και πασῶν
εἰς φιλανθρωπίας πλουτὸν διεκρίθη περισσόν.

Τὸ Λουῆρο τὸ περίφημο, τὸ κομοζακουστό,
πρὸς ὅλους σας θεμιτάτα τὸ ξανακουστό.
Αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μὲ τούτα που μὲς κἀνει
ἀρετικὸς και θηλυκὸς κί' ἐφίτος ὁ τρελλάνῃ.
'Ἐπῆγε και 'στὴν 'Εκθισι, και μίσα ἀπ' τὸ Παρίσι
ὅλου τοῦ κόσμου τοὺς συμρούς μὲ ἔχει κουβαλήσει,
που δωδεκαδίπλος 'Ρωμηὸς' θαρρῶ πῶς δὲν ἀρκεῖ
νὰ γράψῃ πῶσα πράγματα λαμπροκοποῦν ἐκεῖ.
Τί δῶρα τῆς Πρωτοχρονιῆς κατώτερα κί' ἀνώτερα,
δὲν 'βρίσκονται καλλίτερα, δὲν 'βρίσκονται 'φθονότερα.